

ΕΞΟΙΚΚΟΝ ΣΟΥ !!

(Γραμμενον για τον απιθανον τον George Papageorge – Γιωργον Παπαγεωργιου.

Τιμικτικο ποιημα απο ολους τους συγγενεις και φιλους στην ζωντανη “κατεβοδωση-γιωρτη της ζωης” του George, ξερωντας οτι οι μερες του λογοστεβανε πλεον ενεκα καρκινου. Του το απανγκειλα επισης σε κασεττα και του εκανε παρεα, οπως μου ειπε στα τελευταια του. Το χαρηκαι πολυ και νομιζω αξιζει να διαβαστει και απο αλλους κι’ας μην τον γνωριζαν). (Το ονομα και της μανας και της συζηγου του Γιωργου ηταν το ιδιο, Αννα).

Αρκεψεν τουτον το κακον μιαν νυχταν του Γενναρη,
Τζι’ο ανεμος εβουηζεν την Πεγιαν για να παρη.
Η πλαστη θεοσκωτινη τζι’η θαλασσ’ αφρησμενη –
Ξανα τεθικιον παλλιοτζειρον, θεε μου, να μην γενη.
Τζιε μεσ’ετσι καταστοφην, φιλε μου, μη σου λαχη,
Προτακουστη τζιε φοβερη εγενετουν μια μαχη.
Μεσ’εναν σπιτιν εφενγγεν η λαμπα αναμμενη
Τζιε στο κρεβατιν εγερνεν κοπελλα ‘νκαστωμενη.
Τους στυλλους της καρκολας της η Αννα εκρατουσεν,
Στην γην-στον κοσμον φωναζεν σαν ετζηλλιοπονουσεν.
Τζι’ο αντρας, ο Νεωφυτος, στενοχωρα θορουσεν,
Για την μαμμουν νερον βραστον στην τσιαρταν εκρατουσεν.
Οι ουρανοι αννοιξασιν τζιε ηταν σαν την βρυσην,
Επελεκουσαν τα νερα αναπαυστα την φυσην.
Το κρυον ανυποφερτον, λασπη ηταν το χωμαν,
Τζιε το χαλαζιν τυμπανα επεζεν πα’ στο δωμαν.
Που τον τζειρον της Κυβοτου η γη δεν τιμορηθιν
Σαν τζειν’ την νυχταν που ο George δκιαλεξεν τζιε ‘γεννηθιν.
Πολλοι λαλουν “ο αδρωπος που στην βροσιην γεννηθιν
Εν να ‘σιει ομορφην ζωην, ζωην σαν παραμηθιν”.
Στραβαραν τους, τους ψευτηες, τουτον ενν εν αληθκια,
Μακαρι να τους κρουζουσιν τριτσειφαλα τα φιδκια.
Τζιε η μαμμου εφωναζεν “κουντα ρε Αννα, κουντα”,
Μα η Αννου τουρτουριζεν, την επιασεν η πουντα.
Μανικομενη η μαμμου σαν την πελλην πασκουσεν
Να λευτερωσει την Αννουν, πριχου η μανα σκουσεν.
Τζιε οπως φανιν το μορον, τζειρον πολλιν δεν χαννει,
Σφιχτα στα δκυο τα σιεργα της που την κελλεν το πιαννει.
Οι δκυο γενετζιες, σαν θεργα, απαυστα πολεμουσαν
Τζιε ‘γειναν φτομαν, οι φτωσιες, βαργκα ασκομαχουσαν.
Τζι’οι δκυο τους επονουσασιν, τζι’οι δκυο παρακαλουσαν
Που τον θεον βοηθειαν κλαμενες εζητουςαν.
Να βκει στον κοσμον, ο Γιωργκης, ωρες πολλες αρκουσεν.
“Ποττε ενν θα λευτερωθει” η Αννα εθαρκουσεν.
Παραδωσεν που τους καμους η Αννα σαν γεννουσεν,
Απελπησμενα τζιε πικρα μονη παραμιλουσεν.
“Εξοικκον σου, αν το ‘ξερα, ουτε θα παντρεφοκμου.
Καλλητερα να το σιηζα το ασπρον νυφφικο μμου.
Στην κολασην την βαλασιν, η Αννα εθθαρκουσεν
Τζιε που τους πονους τους πολλους σεντωνια εδακουσεν.
Η Αννα, που τα δρωματα εγενηκεν φυτηλλιν –
Το προσωπον της σφοντζιηζεν ο αντρας με μαντηλλιν.
“Εξοικκον σου ετσι παιδιν” ο αντρας μουρμουρουσεν

Τζί'ας εξερεν πως το μωρον σαν τζιηρης θ'αγαπουσεν.
Τζιε επι τελους σαν το φως μεσ'στην αυλην φενγγουσεν,
Τον Γιωρκον μεσ'στην αγγαλλιαν η Αννα εκρατουσεν.
Τζιε το μορον που γεννησεν ητουν εναν μαβρουιν,
Με σκουρα μαδκια τζιε μαλλια – σαν εναν κατσικουιν.
“Εξοικκον σου ετσι δουλλιαν στα σιεργκα που ‘χω πκιασει”
Εσκεφτετουν, σαν η μαμμου στο σπιτιν εισιεν φτασει.
“γηνατιν τεθκιον που μορον, σε γεννησην, δεν ειδα,
Φοουμαι εν χαλαρωτη των βρενων του η βιδα”.

Γραμμενον ενει στες γραφες, μορον αμα γεννιεται,
Απο'ναν αντζιελον χρυσον με μυρον να ‘βλογιεται.
Το νεον εις στους ουρανους αμεσως διαδωθιν
Τζιε οι χρυσοι οι αντζιελοι αποου χωθει εχωθιν.
Εξεραν το πως επρεπεν προτου μορον θυλεψει
Ο ενας που'λλους τους στην γην θα πα' να τα ξιδειψει.
Προτου ακομα ο θεος δκιαλεξει πιον να πεψη
Σαν κεραυνος τους αντζιελους κατεβηκεν μια σκεψη.
Τζιε για προτακουστην φοραν εκαμαν συνεδριαν
Τζιε ‘κυριξαν στον ουρανον αμεσως απεργιαν.
Μα εισιεν εναν αντζιελον με το μυαλον του λλειον,
Που ουτε το δημοτικον ενν εβκαλεν σκολειον.
Κοντος τζιε κακοριζικος, εκαμνεν τον κουρεαν.
Κανενας αλλος αντζιελος δεν τον ‘καμνεν παρεαν.
Μα εισιεν μιαν καρκιαν καλην τζιε το μορον λυπηθιν,
Να εβλωησει τον Γιωρκην επροθυμοποιηθιν.
Μα ακριβα επλερωσεν τζιηνην του την βλακιαν
Τζιε πασκει τωρα, ο φτοχος, απο τρελλοκοπιαν.
Η στην αρκην τον ειχασιν μεσ'στο νοσοκομειον
Μα τελευτεως κλειστηκεν μεσ'σε τρελλοκομειον.
Στην Πεγιαν εκατεβηκεν μορου ζωην να δωσει
Μα οπως-δηποτε πικρα το εσιει μεταννοιωσει.

Σαν το μορον εθυλαζεν, η μανα εγγογγουσεν,
Ακομα ασσημα πολλα η μαυρη επονουσεν.
Η Αννα ειπεν “με θαρρεις πως ουλλον τζιε σου λαμνω,
Κατα θεον, Νεωφυτε, αλλον παιδιν δεν καμνω”!
Μα σαν αδρωποι, τζιε οι δκυο, εκαμαν τζι'αλλα λαθει.
Τεσσερα εξανακαμεν η Αννα για να μαθει.

Τζι'ο Γιωρκος εμεγαλλωννεν, μερα με την ημερα
Τζιε του χορκου εγενηκεν η πιο μεγαλη λερα.
Της Παφου το Γυμνασιον ετελλιωσεν μιαν μερα
Τζιε πηρεν την αποφασην να φει να παει περα.
Επρεπεν να'σαστιν παρον την νυχταν που ‘σιεν φηει –
Τρικουβερτον, οι χωρκανοι, εκαμαν παναηρι.
Πασ' στην χαραν ξεχαστηκαν οι πικρες τζιε τα μυσι
Τζι'ο γερος ο Νεωφυτος το 'ριξεν στο μεθυσι.

Ο Γιωρκος μεταναστευσεν μακρα στην Αυστραλιαν.

Στο Harbord σπιτιν εκτησεν κοντα στην παραλιαν.
Σε εργοστασιον ποτων δουλεβκεν μποτιλλιαρης
Τζιε οι γενετζιες καφχονταν πως ητανε καβλιαρης.
Η Αυστραλια εν μια γη γεματη παραποττες,
Αντρες πολλοι εν πουστης, πολλες γενετζιες λοττες.
Τζιε ομως οι συνκατικοι υπογραφες μαζεψαν
Τζιε στην κυβερνησην ευτις συμβουλιον επεψαν.
Εφωναζαν τζιε σκληριζαν να τον καταδιωξουν –
Στην Κυπρον πισω θελασιν τον Γιωρκον να τον δκιωξουν.
Μα ενν τα καταφερασιν, κρυμας οι καημενοι –
Η Πεγια εβκιν τυχηρη, οι Αυστραλοι χαμενοι.
Να μεν σας στα πολλιλω, μιαν μεραν επαντρευτειν,
Ευρηκεν μιαν καλοκαρτην κοπελλαν τζιε εξεκτειν.
‘Συγα-συγα, υπομονην, Αννα, ειν’τα να γινει ?
Ο αδρωπος γεννηθηκεν πικρες πολλες να πινει.
Τζι’ηταν τζι’εμεν η τυχη μου τον Γιωρκον να γνωρισω –
Που τοτε οτι εκαμα αντι μπροστα πα’ πισω.
Γελαστικα, ειντα να πω, που εμπλεξα μαζιν του
Τζιε με’καμεν κουμπαρον του, φιλον τζιε λογιστην του.
Για να τον καμω φιλον μου ηταν πολλη βλακια,
Τζι’οπως λαλουν οι Ελληνες “μεγαλη μαλακια” !
Μα παλε μονος σκεφτομαι πολλες φορες σαν κλεω
“Εν η ξερη μου η κελλε που φτεει” ετσι λεω.
Η μανα μου μου ελεεν ‘τα ρουχα να μαζεβκω
Τζιε τους Παφιτες παντοτε πολλα να αποφεβκω’.
“‘Απ’ονν ακουει του γοννιου παραγωννιας τζιηματα,
Μα αμαν γενει το κακον υστερα τα θθυμαται”’.
Ο τζιηρης με δασκαλεβκεν – μου πεν μιαν παρημιαν –
Μαν εβαλα υποψην μου παραντζιελλιαν καμμιαν.
Στην Κυπρον, οι παλλιοι λαλουν ‘Παφιτην αναγιωννεις
Εν σαν ενα κατσοσειρον αγριον αν μερωννεις’.
Οσπου γερνω μεσ’στην ζωην τα πραματα μαθθαιννω.
Τεθκιον κακον, εξοικκον σου, ενν το ξαναπαθθαιννω.

Το μεταννιωσαν ουλλοι τους, οι φιλοι του που ξερω,
Τζιε αμα ενν πιστεβκετε μπροστα σας θα τους φερω.
Παιρνει τζιερον ο αδρωπος αδρωπον να γνωρισει,
Τζι’οπως λαλουσιν ‘εν αργα να το μετανωησει’.
Μα τουτον τον λοαρκασμον προτου ακομα κλεισω,
Μιαν χαρην εχω φιλε George τωρα να σου ζητησω.
“Να συχχορισεις τ’ασσιημα τα λογια που ‘χω γραψει.
Αν εξαρταουν που εμεν θα τα ‘χα τζιολας καψει.
Μα τζι’εινοι που μου ειπασιν τουτα δαμε να γραψω,
Τεμπισσια σιηλλια μου ‘καμαν μεν τζιε ποττε τα καψω.
Τζιε τουτοι εν τ’αδερφκια σου, ο Garry τζιε ο Νικος
Τζιε που την Κυπρον αλλοι δκυο – Αλεκκος τζι’ο Πανικος”

Τα πρωινα σαν θθα ξυπνας, τες νυχτες σαν τζιυμασαι
Το ποιημαν τουτον δαμε τζιε ‘μεναν θα θθυμασαι.
Τζι’ας ενει οτι εχω πει πικρα-ξινα σαν ξιδην,
Μαν ννα θυμασαι τον πελλον τον Πητερ τον Σαββιδην !.

(Πανικος – Peter Savvides).

